

μωρού) πολλαχ. Ἄλαφρό τοῦ χῶμα σ' ! (εὐχή πρὸς ἀποθανόντα) Ἦπ. Καντάρι ἔλαφρό (τὸ δεικνύον βάρος μεγαλύτερον τοῦ πραγματικοῦ. Ἀντίθ. καντάρι βαρὺ) Κορινθ. Τὸ καντάρι σέρνει ἀπὸ τοῦ ἄλαφρὸς (τοποθετεῖται κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ζυγίῃ ἔλαφρά βάρη. Ὁ στατήρ ἔχει δύο πλευράς, ὧν ἡ μία δεικνύει τὰ μικρὰ βάρη, ἡ δὲ ἑτέρα τὰ μεγάλα, ἐν δὲ τῇ προκειμένη φρ. εἰς τὸ ἐπίθ. ἄλαφρὸς ἐξυπακούεται τὸ οὐσ. μερξές. Ἀντίθ. φρ. τὸ καντάρι σέρνει ἀπὸ τοῦ βαρεῖες) Κρήτ. Ζυγιάζω ἢ ζυγίζω ἀπὸ τοῖς ἄλαφρὸς (ζυγίζω τι ἔκ τῆς πλευρᾶς τοῦ στατήρος τῆς δεικνυούσης ἔλαφρά βάρη) πολλαχ. Αὐτὸ ζ'γιάζει ἀπ' τ'ς ἄλαφρὸς (ἐπὶ πράγματος ἔλαφροῦ) Αἰτωλ. Αἱ ἐπόμεναι φρ. λέγονται μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ, τοῦ ὁποίου δηλ. τὸ διανοητικὸν βάρος εἶναι τόσον ἔλαφρόν, ὥστε ἂν ἐτίθετο εἰς τὸν στατήρα, θὰ ἠδύνατο νὰ ζυγισθῇ ἔκ τῆς πλευρᾶς, δι' ἧς ζυγίζονται τὰ ἔλαφρά πράγματα: Ζυγιάζ' ἀπὸ ν' ἄλαφρῇ (ἐνν. μερξάν) Ἦπ. ζυγίζει-σέρνει ἀπὸ τοῦ ἄλαφρὸς Κρήτ. Ζυγιάζει ἀπὸ τοῖς ἄλαφρεῖς Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. Ζυγιάζ' ἀπὸ τοῖς ἱλαφρὸς Μακεδ. Τρανῆ ἀπὸ τοῖς ἄλαφρεῖς Δαρδαν. Ζ'γιάζ' ἀπὸ τ'ς ἄλαφρεῖς Αἰτωλ. Διὰ τὰς φρ. πβ. καὶ ἄλαφροζυγιάζω, ἄλαφροζυγίζω, ἄλαφροκαμπανίζω, ἄλαφροκάνταρο, ἄλαφροπαλάντζα, ἄλαφροπαλάντζας. || Παροιμ. Καὶ τὰ ἄλαφρὰ ἔς τὸ γάδαρο καὶ τὰ βαρὰ ἔς τὸ γάδαρο (ἐπὶ τοῦ ἀποδίδοντος εἰς τὸν ἀνίσχυρον πᾶσαν ἀξιόμειπτον πρᾶξιν) ἸΒενιζέλ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. αὕτη ἦδη παρ' Ὁμ. Μ 450 «ἄαν ἔλαφρόν». Συνών. ἄβαρος 1. 2) Οὐχὶ συμπετυκνωμένος, ἀραιός, εὐδιάλυτος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Χῶμα ἄλαφρό (τὸ εὐκόλως καλλιεργούμενον). Ἐν' ἄλαφρὰ ἡ γῆς. 3) Οὐχὶ πηκτός, ὑδαρὴς σύνηθ.: Καφὲς ἄλαφρός (ὁ παρασκευαζόμενος διὰ διαλύσεως ὀλίγου καφέ εἰς ὕδωρ). 4) Ἐξησθημένος, ἀμβλὺς σύνηθ.: Ἀκουσα ἕνα χτύπο ἄλαφρό. Ἐχω κρύωμα ἄλαφρό. Ἐχω ζάλη ἄλαφρεῖα. 5) Ὁ μὴ προξενῶν βάρος εἰς τὸν στόμαχον, εὐπεπτός, ἐπὶ τροφῶν καὶ ὑγρῶν σύνηθ.: Κρασί-νερό-φαεῖ ἄλαφρό. 6) Ὁ εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος σύνηθ. καὶ Ἀπουλ.: Ἐχει χέρι ἄλαφρό (ἐπὶ δεξιότητι) πολλαχ. Ἐχει περπατησιὰ ἄλαφρῇ (περιπατεῖ ταχέως) πολλαχ. Εἶν' ἄλαφρός πονεὺς αὐτός Αἰτωλ. Ἡ σημ. ἦδη παρ' Ὁμ. Ε 122 «γυῖα δ' ἔθηκεν ἔλαφρά» καὶ Ψ 749 «ἔλαφρός ποσσί». 7) Οὐχὶ βαθύς, ἐπὶ ὕπνου σύνηθ.: Κάνω ὕπνο ἄλαφρό (κοιμῶμαι ἔλαφρῶς, ὥστε ἐξυπνῶ μὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον). Ἐχει ὕπνο ἄλαφρό. || Φρ. Ὑπνον ἄλαφρό! (εὐχή πρὸς τὸν κατακλινόμενον διὰ νὰ εἶναι ὁ ὕπνος τοῦ ἡσυχος). 8) Εὐκόλος, ἐπὶ ἐργασίας μὴ ἀπαιτούσης ἰσχυρᾶς σωματικᾶς δυνάμεις σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀλαφρεῖα δουλειὰ σύνηθ. Ἀλαφρόν δουλείαν εὐτάγω Χαλδ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης πβ. τὸ τοῦ Ὁμ. Χ 287 «ἔλαφρότερος πόλεμος». 9) Μικρός, ἀσήμαντος σύνηθ.: Ἀλαφρὴ γεροτή (ἐκκλησιαστικὴ ἐορτή, καθ' ἣν δὲν ἐπιβάλλεται ἀργία). Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Πολυβ. 5,62,6 «τῶν δὲ πόλεων αἱ μὲν ἔλαφραι καταπεπληγμέναι τὴν ἑφοδὸν αὐτοῦ προσετίθεντο, αἱ δὲ πιστεύουσαι ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων ὑπέμενον». Πβ. ἄλαφρογεροτή, ἄλαφρογερόρι, ἄλαφρόσκολη. 10) Μεταφ. κοῦφος τὸν νοῦν, ἀνόητος, μωρός κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Εἶναι ἄλαφρῇ, λιγύμωγῃ ἢ γυναικα Κεφαλλ. Βρέθ'κα ἄλαφρὸς κί τὸν ἔδουκα τοῖς παρᾶδισ Καραγ. Πολλὰ ἄλαφρὸς ἔν' Χαλδ. Εἶναι γιὰ ψιχούλλ' ἄλαφρός (ὀλίγον τι εἶναι ἀνόητος) Αἰτωλ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης πβ. Πολυβ. 6,56,11 «πᾶν πληθὸς ἐστὶν ἔλαφρόν καὶ πλήρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων, ὀργῆς ἀλόγου, θυμοῦ βιαίου». Συνών. ἄβαρος 1 β, ἄλαφρόγνωμος,

ἄλαφροκαύκαλος, ἄλαφροκέφαλος, ἄλαφροκουνδουνισμένος, ἄλαφρόμυαλος, ἄλαφρομυαλούσης, ἄλαφρονοῦσα, ἄλαφρονούσης, ἄλαφροπαλάντζας, ἄλαφρόστοιχος, ἄμυαλος, βλάκας, κουτός. Πβ. ἄλαφρούτσικος, ἄλαφρωπός, κουτούτσικος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Λαφρὸς ἐπών. Χίος (Καλημασ.)

ἄλαφροσκεπάζω ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 101 καὶ Παραμύθ. 49

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄλαφρὰ καὶ τοῦ ρ. σκεπάζω.

Σκεπάζω δι' ἔλαφροῦ καλύμματος ἢ σκεπάζω ἔλαφρῶς: Ἡ καλὴ μαμὰ ξαγρυπνᾷ δίπλα ἔς τὸ παιδί καὶ τὸ ἄλαφροσκεπάζει ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. ἔνθ' ἄν. || Φρ. Μαλακὸ τὸ χῶμα ποῦ τὸν ἄλαφροσκεπάζει! (εὐχή πρὸς νεκρόν) ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. ἔνθ' ἄν.

ἄλαφρόσκολη ἢ, Κρήτ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη.

Μικρὰ καὶ ἀσήμαντος θρησκευτικὴ ἐορτή, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία. Συνών. ἄλαφρογεροτή, ἄλαφρογερόρι, ἄλαφρογεροτούλλα.

ἄλαφροσκυμμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ.² 141.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄλαφρὰ καὶ τοῦ σκυμμένος μετοχ. τοῦ ρ. σκύπτω.

Ὁ κεκλιμένος ἔλαφρῶς, ὀλίγον: Ἀλαφροσκυμμένο κορμί.

ἄλαφρόσταμνο τό, ἀμάρτ. ἔλαφρόσταμνο Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στανί. Περί τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς καταλ. εἰς ο καὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Μικρὰ καὶ ἔλαφρά στάμνος.

ἄλαφροστιγὰ ἢ, Κέρκ. (Ἀργυνᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στιά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἡ νόσος ἐρυθρά, ἐπιδημικὴ καὶ μολυσματικὴ, ἐμφανιζομένη μετ' ἐξανθημάτων ὑπὸ μορφὴν κηλίδων ροδόχρῶν καὶ συνοδευομένη ὑπὸ ἔλαφροῦ κατάρρου καὶ πυρετοῦ.

ἄλαφροστοιχειώτης ἐπίθ. Κῶς ἄλαφροστοιδειώτης Κύπρ. ἄλαφροστοιδειώτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στοιχειό διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ώτης.

Ὁ εὐκόλως βλέπων τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀφανῆ φαντάσματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαφροαίματος. Ἀντίθ. βαρυστοιχειώτης.

ἄλαφρόστοιχος ἐπίθ. ἔλαφρόστοιχος Πάρ. ἄλαφρόστοιχος Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Ψαρ. κ. ἄ. ἄλαφρόστοιχος Κρήτ. Χίος κ. ἄ. ἄλαφρόστ'χους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στοιχειό. Τὸ ἄλαφρόστοιχος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ βλέπων τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀφανῆ φαντάσματα ἔνθ' ἄν.: Ἐσύ, παιδί μου, εἶδ' ἄλαφρόστοιχος Κρήτ. Αὕτη

